

[p329MACRstat.pdf – statement \(in English\)](#) - [p329MACRfork.pdf - forklaring \(på dansk\)](#)

oversat af Anders Straarup.

MACR = Missing Air Crew Report – en standardblanket om et tabt fly

Missing Air Crew Report Nummer 5923 (i AirmenDK [p329MACR](#))

VIDNEFORKLARING

Jeg vil prøve at fortælle jer, hvad der skete på vores togt 20. juni 1944, så godt som jeg husker det.

Vi havde det alle godt, og for os var det bare et togt mere. Jeg tror at I ikke alle ved hvilken del af flyet vi var i på ulykkestidspunktet, så det vil jeg fortælle jer. Jack, Howard og jeg var de eneste i flyets haleparti. Jack var i agtertårnet, Howard og jeg var i midten og alle de andre var oppe foran. Som du ved, kan vi ikke se dem alle fra hvor vi er, og de kan ikke se os, men vi kan tale med hinanden via samtaleanlægget.

Altså, det gik bare fint afsted, og vi var ikke særlig langt fra vores mål, da en B-24 fra vores formation kappede vores hale af. Howard og jeg så Jack prøve at komme ud af tårnet, men det skete alt sammen så hurtigt. Han klarede det ikke, og han gik ned uden sin faldskærm. Vi har ikke faldskærme på under flyvning, da vi ikke kan bevæge os omkring med dem på. Vi havde alle bryst-faldskærme, bortset fra pilot, andenpilot og bombekaster. De havde ryg-faldskærme, som de havde på hele tiden.

Drengene forrest i flyet vidste ikke, hvad der var sket før, tror jeg, flyet gik nedad i spin (proptrækkerformet bevægelse nedad). Lige efter Jack gik ned, fik Howard sin faldskærm på og sprang ud af halen, der var helt åben. Jeg hørte ikke noget fra drengene oppe foran. Jeg ved ikke om vores samtaleanlæg virkede nu, men der blev ikke sagt et ord. Jeg ved ikke hvad de gjorde på det tidspunkt, men jeg rakte ud efter min faldskærm, og på det tidspunkt gik flyet i spin. Jeg kunne ikke bevæge mig. Jeg var naglet til gulvet, og jeg troede vi ville gå ned sammen med flyet.

Vi fløj i en højde af 20.000 fod på ulykkestidspunktet. Vi må have tabt omkring 5.000 fod eller mere under vores spin, og så rettede flyet sig op, og jeg kunne komme op. Derpå fik jeg i en fart min faldskærm på og sprang ud gennem halen. Hvor længe flyet fløj lige ud efter jeg kom ud ved jeg ikke, men det gjorde det i nogle få sekunder. Jeg tror, at nogle af drengene foran kunne have sprunget ud med faldskærm.

Da jeg var på vej ned med min faldskærm, kunne jeg se Howard, men han var temmelig langt nede i forhold til mig. Jeg blev ved med at kigge efter flere faldskærme, men jeg så ikke nogen. Mens jeg stadig var i luften, så jeg et fly ramme vandet og eksplodere. Vi fløj over Østersøen, da det skete. Men jeg ved ikke, om det var vores fly eller flyet, der ramte ind i os. Sidste gang jeg så Howard, ramte han vandoverfladen, og i løbet af få minutter ramte jeg også vandet. Jeg ved, at Howard havde det OK indtil det tidspunkt. Hvis Howard druknede, er jeg sikker på, han ville være blevet fundet, som de fandt Jack 10 dage senere. Så jeg håber stadig på, at Howard er et sted i Danmark.

Jeg var i vandet en halv time. Jeg havde masser af problemer med min faldskærm, og jeg var lige ved at gå ned flere gange, men med hjælp fra Gud og min redningsvest holdt jeg mig fra at drukne. Jeg blev samlet op af danske fiskere. De sagde, at de kunne ikke hjælpe mig til at flygte eller skjule mig, så jeg blev overgivet til den tyske flåde og derefter til det tyske luftvåben. Ulykken skete omkring 9.30 om formiddagen. Klokkeren var omkring 11, da to tyske soldater marcherede med mig 4 miles til et sted oppe på en høj bakke, hvor tyskerne havde en udkigspost med udsigt over Østersøen.

På min vej derop kom vi forbi et sted, der så ud som en lade. Der var en del vinduer i bygningen. Først troede jeg, det var der, de ville tage mig hen, men vi gik forbi. Da vi gjorde det, kiggede jeg ind i laden og så en fyr derinde, som jeg troede var Howard. Jeg ville ikke kigge derind igen, da jeg var bange for, at tyskerne også ville se ham, så vi blev ved med at gå.

Senere samme dag fik jeg besked på at køre på en cykel, hvor en spade og en skovl var bundet fast. To tyskere kørte også på cykler. Jeg var i midten, og vi kørte adskillige miles, og standsede så ved en kirkegård. Vi kom af cyklerne og gik, og til sidst kom vi til en grav. Så gav de mig besked på at begynde at grave, så uden at vide hvad det hele gik ud på, regnede jeg med, at jeg var ved at grave min egen grav. Efter nogle få

timer fandt jeg ud af, fra hvad de talte om, at de havde fundet 9 lig i havet og ville begrave dem kl. 7 næste morgen. Da vi kom tilbage til udkigsposten, spurgte jeg den tyske officer, om han ville lade mig se ligene. Han sagde nej, og at jeg ikke kunne identificere dem, da der ikke var meget tilbage af dem, så jeg kom ikke til at se dem. Vi havde stadig vores bombelast, og hvis mændene oppe foran ikke kom ud, kan jeg forstå, hvorfor tyskerne ikke kunne identificere dem. Men jeg tror stadig, jeg ville kunne sige, hvem de var, bare ved at se på deres hænder.

Næste dag blev jeg ført til Odense, Danmark, uden at se begravelsen. Det sted, de blev begravet, var i Sondberg, Danmark.

Senere blev jeg ført til Tyskland og så til en fangelejr. Jeg vil ikke fortælle jer alt det, jeg kom igennem, da det ville tage for lang tid, og det ikke ville hjælpe til at forstå, hvad der skete med de andre drenge. Jeg ville gerne have vidst mere, men da jeg ikke kunne se dem oppe foran, kan jeg ikke sige, om de prøvede at springe ud med faldskærm, eller om de troede, flyet ville blive ved med at flyve. Jeg kan bare ikke se, hvorfor nogle af drengene ikke kom ud. Jeg har tænkt på det hundredvis af gange og prøvet og prøvet at regne det ud.

Tilbage til Howard. Da jeg blev samlet op af danskerne, kom der en anden dansk båd op på siden af os, og jeg fortalte dem, i hvilken retning jeg mente Howard var, så de tog afsted for at lede efter ham men kom aldrig tilbage. Måske fandt de ham virkelig, og han er stadig i Danmark. Det håber jeg virkelig. Intet ville gøre mig lykkeligere end at have alle gutterne hjemme.

Jeg så piloten og andenpiloten fra det andet fly. Piloten var i Nuernberg, hvor jeg så ham, da jeg kom der i februar 1945, og jeg så andenpiloten i Frankrig i maj 1945, da jeg var på vej tilbage til USA. Jeg spurgte dem hvad der var problemet, og hvorfor de fløj så tæt. De sagde, at de så os for sent til at undgå at ramme os. Piloten sagde ikke ret meget. Jeg kunne se, det pinte ham at tale om det. Man ved, hvordan han må have haft det.

Mine oplysninger er ikke meget, men jeg håber virkelig, jeg var til nogen hjælp, da jeg ved at I alle gerne ville vide, hvad der skete. Hvis I har nogle spørgsmål, så spørg bare. Jeg vil bare være glad for at besvare dem, og måske kan jeg hjælpe jer yderligere.

Jeg er meget stolt over at have været i stand til at flyve i krig med så fine fyre som mine besætningsmedlemmer var. Mit eneste ønske er, at de alle ville være hjemme hos deres kære.

Venlig hilsen
Jacob G. Heilich